

Το κόστος της σιωπής για την ανοησία της ΕΚΤ

14^η Ιουλίου 2013

Το ΔΝΤ μας λέει ότι το «πρόγραμμα διάσωσης» της Ελλάδας για την επόμενη χρονιά εμφάνισε μια τρύπα 3,5 δις ευρώ, όταν όλα κι όλα μένουν μόνο 14 αδιάθετα δισεκατομμύρια από τα 130 δις του δεύτερου μνημονίου (συμπεριλαμβανομένων και των νέων δόσεων, ύψους λίγο περισσότερο των 8 δις, που μόλις συμφωνήθηκαν). Που θα βρεθούν αυτά τα χρήματα;

Τρεις είναι οι λύσεις, εφόσον η Ευρώπη αρνείται να αντιμετωπίσει την ελληνική κρίση στο πλαίσιο μιας συνολικής λύσης για ολόκληρη την Ευρωζώνη: Η μία λύση είναι να δανειστούμε κι άλλα χρήματα. Η άλλη λύση είναι νέα μέτρα τον Σεπτέμβρη. Η τρίτη λύση είναι να αναβληθούν οι αποπληρωμές μας στην ΕΚΤ, των ομολόγων που ανοήτως είχε αγοράσει την περίοδο 2010-11 η ΕΚΤ στην δευτερογενή αγορά επί προεδρίας Τρισέ-Παπαδήμου.

Προφανώς η τρίτη λύση είναι η πιο σώφρων. Η ΕΚΤ αγόρασε ομόλογα του ελληνικού δημοσίου στην δευτερογενή αγορά *υποτίθεται* για να βοηθήσει την χώρα να μην πτωχεύσει – να μην κάνει αναδιάρθρωση (ή κούρεμα) χρέους. Όταν πολλοί εξ ημών βροντοφωνάζαμε ότι αυτό ήταν ολωσδιόλου ηλίθιο, καθώς το ελληνικό δημόσιο χρέος δεν υπήρχε πιθανότητα *καμία* να μην αναδιαρθρωθεί, να μην κουρευτεί, ο κ. Τρισέ και ο ανεκδιήγητος κ. Παπαδήμος αποφάσιζαν την αγορά ελληνικών ομολόγων σε τιμές περί το 70% της ονομαστικής τους αξίας.

Όταν αυτή η κίνηση απέτυχε, ακριβώς όπως προβλέπαμε εμείς οι «αντιφρονούντες», ήρθε το κούρεμα του χρέους (γνωστό και ως PSI) στις αρχές του 2012. Κι επειδή ούτε αυτό έφτανε, ακολούθησε και η κατ' ευφημισμόν «επαναγορά χρέους» τον περασμένο Δεκέμβριο. Ας υποθέσουμε για μία στιγμή ότι δεν είχε αγοράσει η ΕΚΤ εκείνα τα ομόλογα. Τι θα είχε συμβεί; Απλά, θα είχαν κουρευθεί, μαζί με όλα τα άλλα ομόλογα, σε ποσοστό 90% (λόγω PSI συν επαναγορά χρέους). Και τώρα; Τώρα, η ΕΚΤ δεν δέχεται κούρεμα στα ομόλογα του ελληνικού δημοσίου που αγόρασε κοψοτιμής, στο 70% της αξίας τους. Και απαιτεί να δανείζεται ο πτωχευμένος Έλληνας φορολογούμενος από τον ESM, δηλαδή από τους εταίρους μας, ώστε να αποπληρώνει το 100% (!) της αξίας των ομολόγων που κακώς αγόρασε η ΕΚΤ, με την υπόσχεση ότι το 30% (υπερκερδών της ΕΚΤ) θα επιστραφούν στην Ελλάδα.

Επί της ουσίας, ομόλογα που, χωρίς την παρέμβαση της ΕΚΤ, θα είχαν κουρευτεί κατά 90% τώρα κουρεύονται μόνον 30%, εφόσον μάλιστα συναινέσουν οι υπόλοιπες κεντρικές τράπεζες της Ευρωζώνης. Αυτή την διαφορά, της τάξης του 60% των ομολόγων, την επωμίζεται το ελληνικό δημόσιο εξ αιτίας ενός τραγικού λάθους της ΕΚΤ. Λογικό δεν θα ήταν να απαιτήσουμε να μην χρειαστεί η πτωχευμένη Ελλάς να δανειστεί κι άλλα 3,5 δις από τους χειμαζόμενους εταίρους μας για να πληρώσει το λάθος της ΕΚΤ, της κεντρικής τράπεζας όλων

μας; Μιας τράπεζας που, ως κεντρική (δηλαδή ως εκτυπωτής του κοινού μας νομίσματος), δεν τα έχει καμία ανάγκη;

Θεωρώ ότι κανείς δεν θα διαφωνούσε πως ένα τέτοιο αίτημα θα ήταν εύλογο και δίκαιο. Όμως, κι αυτό έχει ύψιστη σημασία, η κυβέρνησή μας δεν θέτει τέτοιο ζήτημα. Προτιμά να ζητά κι άλλα δανεικά από τον γερμανό φορολογούμενο, σέρνωντας ότι έχει μείνει από την φήμη της χώρας μας. Όταν μάλιστα ακούω τον αντιπρόεδρο της κυβέρνησης να διακηρύττει πως «η Ελλάδα δεν αντέχει νέα μέτρα» γνωρίζω καλά τι θα συμβεί: Καθώς το Βερολίνο θα πει άλλο ένα πειν σε νέα δανεικά, όχι χωρίς λόγο, η αδυναμία της κυβέρνησης των Αθηνών να απαιτήσει την μη πληρωμή των ομολόγων της ΕΚΤ θα μας οδηγήσει σε νέα, σκληρά μέτρα. Δεν θα είναι πρώτη φορά που θα συμβούν τα αντίθετα όσων διακηρύσει ο κ. Βενιζέλος.